

Punkter er blevet forbedret, bør det efter min Mening endnu undergaa nogle Forandringer i de af mig angivne Retninger, og i den Henseende vil jeg forbeholde mig at stille Ændringsforslag. Sagen bliver imidlertid formentlig henvist til et Udvalg, og der kan vi faa Lejlighed til at drøfte dette nærmere.

Konseilspræsidenten (Klaus Berntsen):

I Anledning af de fremsatte Udtalelser skal jeg tillade mig at fremkomme med nogle faa Bemærkninger. Det er en kendt Sag, at Spørgsmaalet om en Lov af dette Indhold blev rejst i Anledning af en sørgelig Katastrofe, der har fundet Sted i vort Land. En tidligere Regering fandt sig foranlediget til at nedsætte en Kommission med den Opgave at overveje, hvilke Foranstaltninger man burde træffe for at føre nogen Kontrol med de Bivirksomheder, Embedsmændene kan forene med deres Embeder her i Landet. Resultatet af Kommissionens Arbejde var Enstemmighed om at fremsætte et Forslag i dette Øjemed, og det af Kommissionen udarbejdede Lovforslag blev behandlet i Samlingen 1910—11 i dette Ting og gik med nogle faa Ændringer op til det andet Ting. Det andet Ting afgav ikke i Fjor nogen Betænkning om Sagen. Først i Aar henimod Samlingens Slutning har Landstinget afgivet Betænkning og endelig vedtaget det Lovforslag, her foreligger.

Det er ganske rigtigt, hvad der er blevet anført, at Landstingets Lovforslag ikke er saa strengt overfor Embedsmændene som det, der udgik fra Kommissionen og blev vedtaget her i Tinget. Der er foretaget adskillige Lempelser, og en af de vigtigste Lempelser er, som det allerede er anført af en foregaaende Taler, den Forandring, der er sket i Bestemmelsen i det oprindelige Lovforslags § 4. I den oprindelige § 4 hed det, at Generaldirektører og Departementschefer samt Direktører og Kontorchefer i Centraladministrationen, Amtmænd, Overpræsidenten og Politidirektøren i København samt fast ansatte Dommere ikke maatte træde i Tjenesteforhold som Bestyrelsesmedlem eller paa anden Maade til erhvervsdrivende Selskaber og Sparekasser eller deltage i Stiftelsen af noget erhvervsdrivende Selskab, og til Overtagelse af anden indtægtgivende fast Virksomhed udenfor deres Embede skulde der kræves Tilladelse ved kongelig Resolution. Landstinget har foretaget den Forandring, at de nævnte Embedsmænd i det hele skal kunne overtage Bivirksomheder, af hvilken Art det

end er, i Kraft af en kongelig Resolution. Man har ment, at der var en stærkere Kontrol med disse Embedsmænds Overtagelse af Bivirksomheder, naar det skulde passere Statsraadet, skulde gennem Ministeriet og indstilles til kongelig Resolution. Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) mente, det var farligt at stille Dommene saaledes, idet det kunde befrygtes, at de kom under ministeriel Vilkaarlighed. Det antager jeg ikke vil blive Resultatet af en saadan Bestemmelse. Der aabnes disse Embedsmænd en større Mulighed for, at de overhovedet kan overtage Bivirksomheder, end der var i det oprindelige Lovforslag, og en af Hovedgrundene dertil har været, at man i Landstinget har hævdet den Opfattelse, at dersom man ikke gav en større Frihed, end det oprindelige Lovforslag gav, maatte Udelukkelsen ogsaa af disse Embedsmænd fra Adgang til Bivirksomheder føre til en Lønningsreform, hvorved der gaves dem større Lønninger, for at man kunde sikre sig, at disse Embeder besattes med den fornødne Dygtighed. Det er Motivet, og saaledes som Affattelsen nu er, vil jeg tilstaa, at det er en betydelig Lempelse i det oprindelige Lovforslag. Det forekommer mig dog, at denne Lempelse ikke er saa afskrækkende, at man ikke derfor skulde kunne acceptere Lovforslaget, som det nu foreligger.

Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) vilde have en strengere Bestemmelse indført overfor Ministre, end der nu findes i Lovforslaget. Et Forsøg i den Retning blev ogsaa gjort i Landstinget, men det strandede, idet et stort Flertal stemte imod et dertil sigtende Ændringsforslag. Der er jo en betydelig Forskel paa den Maade, hvorpaa Ministre er stillede, og den, hvorpaa Statens Embedsmænd i Almindelighed er stillede. En Minister har ikke Sikkerhed for, hvor længe han beklæder sit Embede. En Statsembedsmand ved, at naar han passer sit Embede og ikke ved Sygdom forhindres i at udføre sit Hverv, bliver han i Embedet for sin Livstid eller i hvert Fald indenfor den Grænse af Alder, Loven foreskriver. I Militæretaten gælder der særegne Regler, idet en Officer eller Underofficer kan falde for en Aldersgrænse. Derimod er en Minister stillet saaledes, at hans Forbliven i Stillingen kan vare nogle Maanedes, og er han heldig, nogle Aar, og det er da en streng Fordring at stille til en Mand, der overtager Stillingen som Minister, at han skal opgive alle sine private Erhverv, thi det er meget usikkert, om han overhovedet